

Koning van de Joden – zijn bijzetting

Schriftlezing: Marcus 15:40-47

Het is een heftige en bewogen dag geweest vandaag. Al vroeg in de ochtend, bij het kraaien van de haan, staan de geestelijke leiders voor de poorten van de burcht Antonia. Ze hebben een geboeide rabbi Jezus bij zich.

Of hij nu wil of niet ... Pilatus, de hoogste gezaghebber en uitvoerder van het Romeinse recht, moet zijn vonnis over Hem uitspreken. 'Hij beweert onze koning te zijn', zo luidt hun aanklacht.

Hoewel Pilatus wel door heeft dat Jezus onschuldig is geeft hij opdracht om deze Koning van de Joden te geselen en te kruisigen. Pilatus wil een opstand in Jeruzalem tijdens het Joodse Paasfeest voorkomen. Wat kan hem trouwens het leven van zo'n vervloekte Jood schelen?

De soldaten spelen hun koningsspel en drukken koning Jezus een krans van doorntakken op zijn hoofd. Geslagen, bespuwd en bespot voeren ze Hem af naar de plaats van executie, Golgota.

Samen met twee misdadigers bestijgt de Koning van de Joden zijn troon. En na een doodstrijd van drie uur sterft Jezus. Met koninklijke waardigheid legt Hij zijn leven af. Is het nu over en uit?

De Romeinen waren gewoon om gehangen en gestenigde misdadigers oneervol in een massagraf te begraven. Soms werden de lichamen zelfs verbrand.

Hoe anders vergaat het rabbi Jezus. Het lijkt erop dat Hij toch nog een koninklijke begrafenis krijgt. Met militair eerbetoon! Alles is te danken aan een zekere Josef van Arimatea. In het geheim is hij een volgeling van rabbi Jezus. Ook hij verwachtte een spoedige komst van het koninkrijk van God.

Dankzij zijn maatschappelijke positie - Josef is een vooraanstaand raadsheer - heeft hij toegang tot de Romeinse prefect Pilatus. Er is moed voor nodig om op deze heftige dag in het paleis van Pilatus toegang te vragen. Josef raapt echter al zijn moed bijeen en gaat - met gevaar voor eigen leven - naar de prefect om hem het lichaam van Jezus te vragen.

'Nu al, dat is vreemd, heeft die Joodse rabbi nu al de geest gegeven?' Pilatus laat het uitzoeken en roept de dienstdoende Centurion op het matje. Na zijn bevestiging krijgt Josef toestemming om het lichaam van Jezus van het kruis te nemen. Er is haast geboden. Straks gaat de zon onder en begint immers het Joodse Paasfeest.

Een koninklijke bijzetting wordt het. Josef koopt een nieuw stuk zuiver linnen. Met hulp van anderen – wat moet het een verdrietige en zware klus zijn geweest – bevrijden ze het vernederde lichaam van koning Jezus van zijn troon. Met liefde en met zorg wikkelen ze het in doeken en leggen Hem in een nog niet gebruikt graf dat in de rots is uitgehouwen. Een grote ronde sluitsteen moet verhinderen dat rovers en wilde dieren het graf zullen schenden. Zo worden de doden in Israël begraven.

Een aantal vrouwen kijkt toe. Maria uit Magdala en de moeder van Jakobus de jongere en van Joses. Toen Jezus nog in Galilea verbleef zijn ze - net als zoveel andere vrouwen – Hem gevolgd. Ze hebben voor de Meester en voor zijn leerlingen mogen zorgen en zijn meegereisd naar Jeruzalem om met elkaar het Joodse Paasfeest te vieren. Maar overrompeld door alles wat er de laatste vierentwintig uur is gebeurd kijken ze nu – vanaf een veilige afstand - vol verdriet en ontgoocheling toe. Jezus gevangen genomen. Jezus aan een kruis. Jezus in een graf. Hún Jezus. Hún Meester. Hún Koning. Als morgen het Joodse Paasfeest voorbij is zullen ze Hem nog hun laatste eer bewijzen: met geurige kruiden zullen zij zijn lichaam verzorgen.

De Koning van de Joden ligt in zijn graf. Gestorven en begraven. Soldaten zullen de komende dagen de wacht houden. Alsof Jezus hún koning is. En goed beschouwd is Hij dat ook. Een koning, machtiger dan hun keizer in Rome. Een koning die zelfs niet door de dood kan worden tegengehouden.

Je kunt Jezus doden, Hem begraven, zijn graf door soldaten laten bewaken ... eens zal zijn koninkrijk zichtbaar worden. Niets en niemand houdt Hem tegen!